

LEDER

Hvad måler jeg?

AF OLE SOLGAARD

Når jeg bliver optaget af at måle og veje ”resultaterne” af min kristne tro og tjeneste, begiver jeg mig ud på en endeløs klatretur.

Ole Solgaard

Jeg går let og måler mig selv og sammenligner mig med andre. Lykkes jeg i mine egne og andres øjne? Er jeg en god kristen? Hvad synes Gud om mig?

Vi er omgivet af mange idealer, bevidste og ubevidste, udtalte og uudtalte. Og de kan være svære at leve op til. Sociologen Steffen Mau taler om, at vi lever i ”det metriske samfund”, altså en kultur, hvor alt måles, sammenlignes og evalueres. Tænk bare på elevplaner, løbe-apps eller Facebook-likes.

For nylig blev jeg præsenteret for et interessant billede af vores kultur: Vi klatrer rundt på fritstående stiger, ligesom i cirkus. For ikke at vælte skal vi hele tiden være i bevægelse ... men hvorhen? Stigen når ingen steder hen; man står bare der på toppen af stigen, kigger sig omkring

eller lader sig beundre. Men stigen er ikke forankret i et mål.

Det stresser os som mennesker og som samfund. Vi skal hele tiden udvikle os, blive en bedre udgave af os selv og opnå synlige og målbare resultater. Og vi skal stå os i konkurrencen mod naboen eller kineserne. Vi skal tage os godt ud i andres øjne.

Den slags smitter også af på vores åndelige liv og den måde, vi tænker om vores liv som kristen og som menighed. Dog vil jeg ikke lægge hele skylden på vores tid og kultur. Hovedårsagen er vores urgamle tilbøjelighed til selv at ville være Gud.

Når jeg bliver optaget af at måle og veje mit eget åndelige liv og ”resultaterne” af min kristne tro og tjeneste, begiver jeg mig ud på en en-

Jeg tror, vi har brug for at blive mindet om, at vi må forankres i noget mere holdbart uden for os selv. Et hvilepunkt, der frigør energi til at være til gavn for andre. Det findes i Jesus

deløs klatretur. Måske opnår jeg et øjeblikks beundring fra andre eller mig selv, men den kan hurtigt blegne, især hvis jeg sammenligner mig med andre. Og så kan jeg blive modløs og opgivende.

Ofte leder jeg efter synlige resultater af min tro. Noget, der kan ses, mærkes og føles af mig selv og anerkendes af andre. Frugter. Jeg bliver optaget af, om jeg lykkes som kristen. Men jo mere jeg bliver fokuseret på det, des mere mislykkes min kristne livsmission egentlig.

Jeg tror, at jeg og mange andre har brug for at blive mindet om, at vi må forankres i noget mere holdbart uden for os selv. Et hvilepunkt, der frigør energi til at være til gavn for andre. Det findes i Jesus.

Hans liv så måske ud til at mislykkes. Men det skyldtes, at han måtte gå ind under straffen for, at vi ikke lykkes med at leve op til de gode idealer, Gud har sat for vores liv. Gennem sit stedfortrædende offer og sin sejr over døden har han åbnet en ny og levende vej for os, lige ind i Guds nærhed, ind i Guds helligdom.

Dér sidder Jesus med det fuldendte, helstøbte og retfærdige liv – som vores ”yp- perstepræst” over for Gud. Det er det, der tæller i Guds øjne. Og det er mere end nok! Når jeg er forbundet med Jesus, regnes jeg som perfekt efter Guds skala. Jeg er hans elskede barn; højere rang kan man ikke få!

Derfor må jeg fæstne mit livs anker i Guds ”dom”. I det, der ikke vælter. I det, der ikke afhænger af, hvor varme følelser jeg har, eller hvor ivrigt jeg har formået at være næstekærlig.

På nåden i Guds hjerte, som Jesus købt os har, da han med korsets smerte vor synd og jammer bar, jeg nu alene bygger min tro og salighed, er gemt i nådens skygger, om Satan end er vred.

På nåden i mit hjerte jeg stolede en tid; men snart ved syndens smerte jeg tabte freden blid. Jeg var kun vel fornøjet, når rørt jeg følte mig; men var jeg mindre bøjet, straks uro meldte sig.

Men Gud ske pris, som lærte mig fejlen at forstå og gav mig i min smerte den grund at hvile på: på nåden i Guds hjerte, som Jesus købt os har, da han med korsets smerte vor synd og jammer bar.

Jeg føler ofte skiften, det stadigvæk slår om, snart er jeg rørt af Skriften, snart kold og død og tom; men jeg må nu betragte: hos Gud det skifter ej, ja, rent jeg må foragte mit hjertes ja og nej.

Jeg synes ikke, det er så tit, jeg møder en stærk og nutidigt formuleret udfoldelse af ”nåden i Guds hjerte” som den befriende base, jeg må leve mit ud fra. Heller ikke i min egen forkyndelse. Nogle siger også, at spørgsmålet om frelsesvished ikke er så presserende i vores tid.

Men bag overfladen tror jeg egentlig, at vi er mange, der stadig anfægtes, når vi ser på vores egen kristendom – ”nåden i mit hjerte” – og plages af tanken om, at vi skal ”præstere” en stærk tro, et autentisk vidnesbyrd og nogle mærkbare erfaringer for at have ”fred med Gud”.

Vi trænger derfor til at finde fodfæste i vores liv som kristne. Vi trænger til at blive forankrede i ”nåden i Guds hjerte”. En nåde, som jeg løbende modtager i Biblens ord og i sakramenterne.

Hans nåde kan godt tåle at møde vores ”målebånd”, for hans nåde er uendelig. Hver dag. Uforandret. Den kan dermed dække både over vores skyld og skam. Hver dag og i evigheden.

Men når min indre skyld for mig bli’r mørke og fortvivlelse, da ser jeg op og ser, at jeg endnu har fuld befrielse. Fordi en syndfri frelser led, en syndig sjæl nu regnes fri, og Gud i sin retfærdighed mig ser, som var jeg Kristus lig.

C. L. Bancroft – SOS 358, v. 2